

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. ХАСКОВО, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА

Членове: ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
Д.А
ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря С.Г. Д.

като разгледа докладваното от МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20235600500075 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение 0187/10.11.2022г., постановено по гр.д.№393/2022г. Районен съд.Свиленград: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията на страните,че към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес съществува вземане на М. И. П. от „РОНИКО ПН“ЕООД- гр.***, по Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр.д.№246/2022г. по описа на РС-Свиленград, за сумата **1950лв.**-сбор от главници,представлващи вземания за неплатено месечно трудово възнаграждение за периода от 04.10.2021г. до 04.01.2022г.,дължима по сключен между страните Трудов договор №*** от 04.10.2021г., ведно със законната лихва върху сумата,считано от 11.04.2022г. до окончателното изплащане на задължението; **ОСЪЖДА** „РОНИКО ПН“ЕООД-гр.*** да заплати на М. И. П. сумата **500лв.**-разноски по делото,както и сумата **500лв.**-разноски за адвокатско възнаграждение по ч.гр.д.№24682022г. по описа на РС-Свиленград; **ОСЪЖДА** „РОНИКО ПН“ЕООД-гр.*** да заплати по сметка на РС-Свиленград сумата **39лв.**-държавна такса по делото и сумата **39лв.**-държавна такса по ч.гр.д. №246/2022г. по описа на РС-Свиленград.

Недоволен от така постановеното решение е останал въззивникът „РОНИКО ПН“ЕООД-гр.***,който чрез пълномощника си го обжалва в законоустановения срок с оплаквания за неправилност поради нарушение на материалния закон и съществените

процесуални правила и необоснованост. Твърди, че изводите на съда противоречат на събраните по делото доказателства, а по отношение на възраженията на ответника съдът не изложил никакви съображения, което довело до липса на мотиви. Поддържа, че делото е постановено при неизяснена фактическа обстановка, тъй като съдът не допуснал относими и допустими доказателства, за изясняване на делото от фактическа страна. От доказателствата по делото се установявал факта, че в периода 04.10.2021г.-04.01.2022г., в продължение на три месеца, ищцата не полагала труд, поради което не е било изплащано и трудово възнаграждение. П осочва, също, че в периода от 27.10.2021г.-29.10.2021г. ищцата е била в болнични, поради което в този период не ☐ се дължи трудово възнаграждение. Излага съображения, че при обявената епидемична обстановка всички служители на дружеството подали молби за ползване на неплатен отпуск и въпреки, че ищцата е следвало да стори това, тя не е подписала такава молба, независимо от обстоятелството че преди това е подписала декларация, че е в неплатен отпуск, която е била представена с всички изискуеми документи от работодателя със заявление за подпомагане по съответната мярка от ЕСФ. Такова е било и поведението на ищцата, която заявявала многократно, че ще подпише молбата за неплатен отпуск. Счита също, че съдът не е обсъдил представените от ответника писмени доказателства, чийто анализ водел до извод различен от направения в обжалваното решение. Претендира от въззивната инстанция да отмени обжалваното решение на РС-Свиленград и вместо него да постанови ново по съществото на спора, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен. Претендира присъждане на разноски по делото.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата М. И. П., чрез пълномощика си е депозирала писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба и излага доводи за нейната неоснователност. Претендира въззивната инстанция да потвърди обжалваното решение на РС-Свиленград и направените пред въззивната инстанция разноски.

Хасковският окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и във връзка с наведените във въззивната жалба оплаквания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Воззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е и допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбите оплаквания за неправилно формираните от съда изводи.

В разглеждания случай оплакванията на въззивника за неправилност,

необоснованост и незаконосъобразност на атакуваното решение, по своя характер съставляват оспорване на изводите на районния съд, че са налице предпоставките за уважаване на иска, като в тази връзка следва да се отбележи следното:

По делото е безспорно установено, че между страните е съществувало трудово правоотношение, породено от сключен между тях Трудов договор № *** от 04.10.2021 г. Ищцата е била назначена в ответното дружество, на длъжност ***, с място на работа гр. ***, считано от 04.10.2021 г., със срок на изпитване 6 месеца в полза на работодателя, на 8 - часов работен ден, с основно месечно трудово възнаграждение 650, 00 лева. Уговорено е било и изплащането на трудовото възнаграждение да е от 5-то до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който се начислява, като в периода от 04.10.2021г. до 04.01.2022г. ищцата не е получавала трудово възнаграждение. Трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед за прекратяване на трудов договор № *** от 04.01.2021 г., считано от същата дата.

Със Заповед № 11 от 18.10.2021 г. на работодателя, на основание [чл. 120в, ал. 1 от КТ](#), във връзка със Заповед № РД-01-748/02.09.2021 г. на министъра на здравеопазването, е преустановена работата на служителите на длъжност ***, включително ищцата, считано от 18.10.2021 г. до 30.11.2021 г. вкл.

Съгласно [чл. 267а от КТ](#) за времето на преустановяване на работата в случаите по [чл. 120в от КТ](#) работникът или служителът има право на brutното си трудово възнаграждение.

От събраните по делото доказателства се установява, че по време на действие на трудовия договор между страните се е осъществила хипотезата на [чл. 120в, ал. 1 от КТ](#), тъй като е била обявена извънредна епидемична обстановка, даваща право на работодателя да разпреди преустановяване на работата на отделни работници или служители, като при преустановена работа по [чл. 120в от КТ](#) работодателят дължи трудово възнаграждение на работника или служителя, въпреки липсата на престоиран труд. Трудовото възнаграждение на ищцата за периода от 18.10.2021 г. до 30.11.2021 г. правилно е прието от районния съд, че следва да ѝ бъде заплатено по силата на императивна норма на [чл. 267а от КТ](#), а за периода 04.10.2021 г. – 18.10.2021 г. и за периода 01.12.2021 г. – 04.01.2022 г. на основание основание [чл. 128, т. 2 от КТ](#), в размер на исковата претенция от **1950лв.**

За неоснователни въззивната инстанция намира доводите на ответното дружество, че не дължи заплащане на трудово възнаграждение на ищцата за исковия период от време, тъй като в този период същата е подписала декларация, че ще ползва неплатен отпуск. В случая подписването на декларация да ползване на неплатен отпуск, не е тъждествено с подаването на молба за ползване на такъв отпуск. Представените заповеди №70/01.11.2021г. и Заповед №72/01.12.2021г., издадени от работодателя, с които на ищцата е бил разрешено ползването на неплатен отпуск, също не променят посоченото по-горе. При липса на подадена и подписана молба от работника или служителя за ползване на неплатен отпуск липсва основание за издаването на заповед, с която се разрешава ползването на такъв

отпуск. Посоченото е в съответствие с изискването на чл.160 ал.1 от КТ, съгласно която работодателят по искане на работника или служителя може да му разреши неплатен отпуск, а такова искане в настоящия случай не е налице. В подкрепа на този извод на съда е и обстоятелството, че работодателят е имал възможност да предостави на ищцата платения годишен отпуск през исковия период от време и без нейно съгласие по смисъла на чл.173а от КТ, но той не се е възползвал от това свое право. В посочения по-горе смисъл са и обясненията на ищцата, дадени на основание чл.176 от ГПК пред първоинстанционния съд, които съдът кредитира, тъй като същите кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал.

По отношение на направените доказателствени искания от въззивника за допускане на гласни доказателства в настоящето производство въззивната инстанция прие, че тези искания не попадат в хипотезата на чл.266 от ГПК, тъй като страната не ги е конкретизирала, съобразно указанията на първоинстанционния съд, поради което е било отказано и събирането им в производството. От друга страна по делото са представени писмени доказателства от ответника, които преценени в съвкупност с другите събрани по делото доказателства установяват по категоричен начин липсата на подпис на ищцата на представените към заповед №70/01.11.2021г. и Заповед №72/01.12.2021г. на управителя на ответното дружество молби за ползване на неплатен отпуск, поради което е безпредметно установяване на изявления и поведение на ищцата относно ползването на такъв отпуск, развиване на отношенията между страните и пр.

В този ред на мисли въззивната инстанция намира, че от събраните по делото доказателства не се установява основателност на възражението на ответното дружество за недължимост на трудово възнаграждение, поради ползване от ищцата през исковия период от време на неплатен отпуск.

Имайки предвид събраните по делото доказателства, правилно и в съответствие с изискванията на материалния закон първоинстанционният съд е приел, че ищцата при условията на пълно и главно доказване с допустимите по ГПК доказателства и доказателствени средства е установила по несъмнен начин съществуването на вземане срещу ответното дружество за неизплатено трудово възнаграждение за периода от 04.10.2021г.-04.01.2022г., поради което и правилно предявения установителен иск с правно основание чл.422 ал.1 вр. чл.415 ал.1 от ГПК е бил уважен изцяло. Направените от страна на въззивната инстанция правни изводи съвпадат с изводите на първоинстанционния съд, поради което обжалваното решение следва да се потвърди.

Поради неоснователност на подадената въззивна жалба въззивникът ще следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата направените пред настоящата инстанция разноски в размер на **600 лв.**-платено адвокатско възнаграждение, съгласно списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №187/10.11.2022г., постановено по гр.д.№393/2022г. на Районен съд-Свиленград.

ОСЪЖДА „РОНИКО ПН“ ЕООД, ЕИК 203251173, със седалище и адрес на управление гр.*** да заплати на М. И. П., ЕГН ***** от гр.*** направените пред настоящата инстанция разноси в размер на **600лв.**-платено адвокатско възнаграждение, съгласно списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____